

kaasens nominelle Overstud kun er 213 Kr., kan jeg slet ikke forstaa. At det ærede Medlem, der jo staaar som Ordfører for det relative Flertal, hævder den Betragtning, at der slet ingen Grund er til at give nogetssomhelst Tillæg til Lønninger, er jo et Faktum, og det har jeg ikke det Mindste imod bliver staaet fast som den Sides Betragtning. Forresten forekommer det mig lidt besynderligt, at ogsaa det ærede Medlem kan stille sig saaledes, at han den ene Dag kan anbefale os en Bataillon nye Lønne og pensionerede Embedsmænd og den anden Dag falde i Staver over, at man vil give nogle Kroner til de Embeds- og Bestillingsmænd, som vi have. Min Betragtning er nu i Reglen den, at, naar vi skulle forhandle herom — ikke blot, som han, forbigaaende, men gennemgaaende — er det nyttigt, at vi have Embeds- og Bestillingsmænd ordentlig Lønne, men ikke flere, end vi have nok at bestille til. Jeg vil altsaa blot klare Situationen. De Herrer ville i Forening med dem, der ville gjøre det fra den anden Side, stemme imod, at de 5,000 Embeds- og Bestillingsmænd kunne faae Noget; det er givet. Hvad nu den anden Side angaar, ville de i Virkeligheden det samme Maal. Landstinget, Folkethingets Høire og Regjeringen ville naae det samme Resultat, om de end komme dertil ad en anden Vej. Gjennem den doktrinare Betragtning, de fremsatte, sige de det Samme med andre Ord. Som Forholdene foreligge, vide disse Faktorer meget godt, at Resultatet bliver det samme, og det er det, jeg maa ønske nærmere at fremstille. For det Første siges der om det andet Thing, at det har viist stor Smødefommen, men jeg sporer ingen Smødefommen mod os hverken i dets Forslag eller i dets Betragtning. Det gaar dog ikke an, at man anlægger den Maalestok for Smødefommen i en Forhandling mellem Thingene, at man, naar f. Ex. Regjeringen møder med et Forslag, som er saa høit, at Landstinget meget godt kan staa Noget af og dog være fornøiet dermed, vil sige, at Landstinget har viist Smødefommen, naar det har sat en Del ned paa Regjeringens Forslag. Jeg kan ikke skjønne, at denne Forhandlingsmaade nytter det Mindste til at fremme en Sag. Naar Landstinget dernæst har sagt, eller det i alt Fald har lydt fra Landstinget, at det er det „sidste Ord“, her er sagt, saa lægger jeg ikke Vægt derpaa; thi det er kun sagt af et enkelt Medlem, og jeg tror ikke, at Landstinget kan have opfattet Sagen saaledes, at det selv skulde have sagt dette sidste Ord. Landstinget maatte da i alt Fald have klaret for sig selv det Spørgsmaal: Ville vi, idet vi sige det sidste Ord, have Nogetssomhelst; de maa have sagt til sig selv: Er det vor Mening at staa det Hele ihjel, eller ville vi have Noget ud af Sagen? Var det Meningen at staa det Hele

ihjel, saa kunde de sige det sidste Ord, og om end dette lyder anderledes end det Ord, vi have hørt af det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Kauber), saa er Resultatet dog i begge Tilfælde det samme. Hvad Maat have de nemlig til at føre Sagen igjennem! Det beror jo paa Folkethinget, om det skal kunne ske, og Folkethinget ser nu engang ud i dette Spørgsmaal, saaledes som de nu ser ud — medmindre da Allierede kunde finde hinanden. Altsaa, Landstinget er nødt til at føre Sagen igjennem sammen med dem, der ville have Noget gjort, og vægre de sig ved at gaa sammen med dem, saa bliver det Hele = Mul. Det kan altsaa ikke nytte Landstinget at staa det store Brød op; thi Stillingen er nu engang saaledes, som den er. Den Stilling, som de ærede Medlemmer for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) og Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) føre Ordet for, er jo formelt den samme for denne Sag, som den var ved en større Sag forleden Dag: De stemme mod vort Forslag, derefter bliver deres eget forkastet, og der er rent Bord. Det vide de meget godt, det er ganske simpelt, saa de tale blot anderledes, men ere for Resten enige med det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds i, at der ikke skal udrettes Noget, og saa sige de: Det kommer ikke os ved, vi tage ikke noget Ansvar. Men naar Folkethingets Tysnognomi er saa tydeligt, som det er, saa er det min Mening, at de Herrer tage affurat det samme Ansvar paa sig som det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds. De stille sig Side om Side med ham og negte 5,000 Embeds- og Bestillingsmænd det lille Tillæg, de kunde faae i 1880—81, hvis de Herrer vilde give dem det. Man gjør det ikke lettere og navnlig ikke for mig og dem, der kunne mene som jeg, at søge at faae Forandringer i dette ved stadig at paaberaabe sig, at Embedsmændene have en Ret, og at vi fratage dem denne Ret. Det er Ytringer, der efter min Mening ikke ere rigtige, vi fratage ikke Embedsmændene Noget, i alt Fald vil jeg ikke være med til at fratage dem Noget, de have Ret til, altsaa heller ikke fratage dem nogen Ret. Jeg erkjender, at der i de Betragtninger, som fremsættes angaaende Medslaget i Tillæget, er Meget, der tiltaler mig; men de Herrer kunne ikke negte, at der er ogsaa Noget deri, at, naar man skal forhandle med Thingene og Regjeringen om nye Lønningslove, er det rigtiggere at staa friere overfor disse Lønningslove end at gaa ind under den Betragtning: Vi ville forud staa fast, at Embedsmændene have Ret til at bevare de Tillæg, de have havt i 5 Aar. Vøier man sig ind under denne Betragtning, der er kommen saa stærkt frem hos Enkelte andetsteds og nu er fremfat af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, giver man efter derfor